

HGGunnink, gehouden te Dalfsen, 05.05.2024

KOLOSSENZEN 3:18-19

Votum + zegengroet

Psalm 25:1,2

Tien Woorden

Psalm 119:43,44,45

Gebed

Psalm 25:3,4

Lezen Efeziërs 5:21-33

Gezang 1:9

Lezen Kolossenzen 2:6-7

Kolossenzen 3:1-17

Tekst **KOLOSSENZEN 3:18-19**

Bediening van het Woord

Psalm 25:5,6,7,8

Gebed

Inzameling van de gaven

Psalm 25:9,10

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Het is 5 mei. Het is Bevrijdingsdag.

En veel mensen **vieren** de vrijheid.

Wij mogen dat ook doen.

De vrijheid **vieren**.

Wij zijn immers door God uitgekozen.

Heiligen, geliefden van God, zie vers 12 van dit hoofdstuk.

Wij mogen de vrijheid vieren, omdat Jezus, de Gezalfde, de macht van de zonde en de macht van de satan en de dood, heeft overwonnen. Voor óns.

De gelovige zegt: "ik ben bevrijd."

Dan komt natuurlijk wel de vraag: die vrijheid vieren, **hoe** doen wij dat?

In alle provinciehoofdsteden, als ik het goed heb, zijn op zo'n dag enorme festivals.

Horen en zien vergaat je, tenminste dat is wat ik daarvan vind.

Ja, dat is het dus niet.

Hoe doen we het wel?

Ik laat u het Woord van de HEERE horen,

God geeft het bevel: 'vier je vrijheid!', eerst aan de getrouwen

En als het allemaal gebeuren mag, dan komt over enige tijd het tweede punt, dan gaat het over het gezin.

En daarna het derde punt en dan gaat het over de hele huishouding.
Maar dat is dan nog toekomst. Dat kunt u dan verder lezen in Kolossenzen.

Vanmorgen alleen: God geeft het bevel: vier je vrijheid! Hij geeft dat bevel eerst aan de getrouwen.

Nog steeds is God de Heilige Geest in onze tekst bezig, om die verzen 6 en 7 van hoofdstuk 2 uit te werken.

De mensen in Kolosse, die Jezus, de Gezalfde, ook als 'hún Heere' hebben aangenomen, die moeten dan ook, zoals het er stond, 'wandelen ín Hem'. Gelovig geworden, zijn ze gezalfd met de Heilige Geest, om een leven te leiden dat past bij God.

Een leven waar aan te merken is, op allerlei vlakken, dat ze echt gáán voor God, of dat ze gáán voor de Gezalfde.

Want Hij, vers 11, Hij is immers álles, in allen.

En daarom wordt tegen de gemeente, die de bruid van Christus is, gezegd: 'zo, en zo moeten jullie eruit gaan zien'.

En dan zijn dat voor ons heel bekende woorden en zinnen.

Maar het is dan altijd wel goed, dat u even terugdenkt aan hoe die mensen daar in Kolosse in die huiskamer zaten toen die brief werd voorgelezen.

Dat het echt nieuw was.

Niet helemaal, nee, want ze hadden het Evangelie al verkondigd gekregen.

Maar het werd nóg weer een keer hen op het hart gebonden.

En dan zijn die verzen 18 en 19 volstrekt een eenheid.

Het is even een lastig dat die monnik die de vers-indeling indertijd gemaakt heeft, dat hij daar twee verzen van gemaakt heeft, 18 én 19.

Eigenlijk had dit één vers moeten zijn.

En dat is bij 20 en 21 net zo, want je kunt dat niet los van elkaar trekken.

Wat tegen de vrouwen gezegd is, dat hoort bij dat wat tegen de mannen gezegd wordt.

Wat tegen de mannen gezegd wordt, dat hoort bij dat wat tegen de vrouwen gezegd is.

Maar dan is het heel bijzonder in Kolosse, in die cultuur, dat de vrouwen, dat de zusters in de gemeente, dat die als eerste dit woord van de Heere te horen krijgen. Dat betekent meteen: in de gemeente doen vrouwen volop mee, zijn ze volwaardig lid.

Ze hangen er maar niet een beetje bij.

Het was niet maar van, "mannen, wij hebben een vergadering en jullie zijn erbij. En de vrouwen die kunnen, nou ja, zeg maar, achter in de keuken of zo ..."

In oosterse landen gebeurt dat wel zo.

Je hebt een maaltijd, en dan zit je als mannen bij elkaar. En de dames die worden geacht in de keuken druk bezig te zijn en alles klaar te maken. Maar die zitten niet bij het gesprek.

Hier, vanaf het begin, en dat moet u ook echt zo zien, worden de vrouwen gewaardeerd in de gemeente, door God!
Want het is de Heilige Geest die dit bevel allereerst aan hen geeft.
En waarom kan dat?
Omdat immers Christus en de Heilige Geest ook voor hén gekomen zijn.
Daarin is geen verschil met de mannen.

En dat er dus zo begonnen kan worden, dat is één van de gevolgen van de verkondiging van het Evangelie.

En als er tegen die vrouwen gezegd wordt: 'wees onderdanig aan je man', dan konden ze zich dat in Kolosse wel op een bepaalde manier voorstellen.
Maar niet op de manier die het Evangelie wil.
Want dat het ermee begint met die vrouwen, dat is bijzonder!
Dat is heel bijzonder voor de omgeving!

Want in Kolosse was het te doen gebruikelijk, en dat was in die hele cultuur zo: 'de man heeft alles te zeggen, punt uit'.
Er waren filosofen in die tijd en die schreven ook boeken, ook over dit soort zaken.
En dan stond er in: 'mannen, zorg ervoor dat je je vrouw onder de duim houdt!' Dat lijkt een beetje hierop, met dat onderdanig zijn.
Maar dat van die filosofen, dat was puur tegen de man gericht.
En dit, dit is evangelie! De zusters van de gemeente, die er helemaal mogen zijn. Die wat betekenen in de gemeente.

Nou kan het ook in onze oren vreemd klinken.
'Wees onderdanig'.
Anders gezegd: 'vrouwen, jullie moeten je onderwerpen aan je mannen. Jullie moeten je schikken onder je man.'

Maar hou vast, meteen daarna klinkt dat bevel tot die man!
Als je dit op zichzelf neemt, ga je de mist in, gaat het verkeerd.
Want, vers 11 van Kolossenzen 3: Christus is alles en in állen. Mannen en vrouwen.

Kijk, er is wat dat betreft, wat betreft de genade en het werk van de Heilige Geest, wat betreft het ín Hem wandelen, het ín Christus zijn, is er volstrekt geen verschil.
Wat de genade van God betreft en het krijgen van die genade, staan mannen en vrouwen in de gemeente helemaal op één lijn.
Het Woord wordt u verkondigd, en laat het dan het ene moment tegen de vrouwen zijn, het andere moment tegen de mannen. Maar het Woord wordt u verkondigd, en dáárin zit geen verschil.
Maar dat betekent niet dat álle verschillen verdwenen zijn.

En dan kom je bij, wat betekent dat dan, dat 'onderdanig zijn'?
Nou, dan mag u denken aan Efeze 5. Ook aan 1 Korinthe 11:3, dat vanaf het begin van de schepping, dat het zo geschapen is dat de man het hoofd is van de vrouw.

Maar dan is het zo mooi in Efeze 5, dat dat uitgelegd wordt als: 'vrouwen, onderdanig zijn', dat moet je vergelijken met: 'zoals de gemeente onderdanig is als Christus'.
Is dat nou een beroerde zaak, dat de gemeente onderdanig is aan Christus?

Absoluut niet!

En dan ga je ook anders aankijken tegen dat onderdanig zijn aan je man.

Inderdaad heeft Christus alles te zeggen.

Maar alles wat Christus zegt en doet, is altijd ten **goede** van de gemeente.

Van je onderwerpen aan Hem, van doen wat Hij zegt, wordt een gemeente en worden de gemeenteleden áltijd béter.

De bruid die zich schikt onder de Bruidegom, heeft het goed, beter, best.

Elke negatieve gedachte hier, van, je onderwerpen, dat is: slavin worden.

Dat is: het recht van het aanrecht.

Dat is: voetveeg.

Dat is: ... nou, vul maar in.

Elke negatieve gedachte hier: WEG ER MEE!

Dit woord van God, dit bevel van God is te allen tijde voor alle getrouwde vrouwen goed, in het geloof.

Het gaat hier over gelóvige getrouwde vrouwen.

Want God wil, dat die vrouwen, de plaats, de positie van de man, die de HEERE aan de man gegeven heeft bij de schepping, dat de vrouw die erkent.

En dat ze op die manier bezig is met 'samen optrekken met hem'.

Misschien zou je dat kunnen vergelijken, -elke vergelijking gaat mank, dat weet ik ook wel-, maar misschien zou je het kunnen vergelijken met een motor met zijspan. De één heeft het stuur in handen, maar de bakkenist, degene die in dat bakje aan de zijkant zit, is zo geweldig belangrijk. Bij elke bocht, bij alles wat er is, doet ze mee. En dat rijden kan dus alleen maar in volledige samenwerking goed gaan.

Je onderwerpen.

Dat is een zaak die je doet in geloof.

En daar word je helemaal niet minderwaardig van.

Dat is ook iets, het kan zomaar zijn, dat u in een gesprek komt met mensen die hebben een keer een dienst meegemaakt waarin een huwelijk bevestigd werd.

En dan krijg je het voor je kiezen. "Nou, bij jullie is dat ook wat hoor, onderwerping en onderdanig. Nou, die vrouwen, dat stelt bij jullie ook niet veel voor".

NEE, het is totaal geen kwestie van minderwaardig zijn.

Het is zelfs iets waar vrouwen in het geloof zelf voor kiezen.

Dit is een vrijwillige onderwerping.

En bepaald niet lachwekkend of ouderwets.

Kijk, ook wij kunnen er een probleem mee hebben met dit soort woorden. Maar dat komt dan vanwege de invloed die alles om ons heen op ons heeft. Met die gedachte dat je grootste geluk toch is, dat je vrij bent van alles, in een vrijheid die je zelf kiest. Dat je niet gebonden wilt zijn, maar dat je gaat voor jezelf.

Ja, dan komt zo'n tekst natuurlijk heel hard binnen.

Want, dat spoort daar helemaal niet mee.

Maar is het niet zo, broeders en zusters, dat gelovige vrouwen ook in ónze tijd tegen de waarden, als je dat nog waarden wilt noemen, tegen de waarden van de samenleving keihard kunnen opbotsen.

Je onderwerpen aan God!

Dat is ook bijzonder, datzelfde woord 'onderwerpen' wordt ook genoemd in Hebrëeën 12:9 en in Jacobus 4:7, dat wordt ook gebruikt voor: je onderwerpen aan God.

En dat is dus ook niet iets van: 'alder-verschrikkelijkst, wat overkomt mij nu?'

Nee, dat is het mooie van het leven met de HEERE.

Dán is het goed in díe onderwerping.

Je onderwerpen aan God, door je te onderwerpen aan je man, dat is wat God wil.

Je mag het zelfs zo zeggen: je onderwerpen, leven onder iemand, is typerend voor volgelingen van de Gezalfde.

Kijk er maar heel positief naar! Onze samenleving is geen chaos, vanwege gelovige vrouwen, die zich schikken onder hun man.

Maar wel wordt het een chaos door degenen die alleen maar beweren: 'ik bepaal zelf ...'

Lees je vers 18 vanuit het algemene denken in 2024, dan kom je meteen met kritiek. 'Absurd! Die Paulus, die moet zich toch werkelijk even laten nakijken! Dit schrijf je toch niet?'

Dat is natuurlijk een beetje erg kritisch.

Maar het kan ook op een veel slinksere manier, zoals het in veel kerken geleerd wordt: dit bevel om onderdanig te zijn, dat was iets in die tijd van Paulus, want toen had je vrouwen, ja, dat waren eigenlijk al rasechte feministen, en die kwamen in opstand tegen hun mannen.

Ja, dan moet Paulus dit wel schrijven, maar tóen.

Nee, we leven nu in een heel andere tijd ...

Maar, zo kun je dit niet wegwerken, broeders en zusters.

Als je op deze manier gaat fantaseren, want het is niet anders dan fantaseren, dan ga je eerst dwalen. En vervolgens ga je verdwalen.

En als je gelovig luistert, dan zeggen jullie, zusters hier in de gemeente: wij blijven op zoek gaan naar manieren die de Bijbel ons leert, zoals het past bij een gelovige die één is met Christus.

En dan zul je God blijven danken. Ook voor díit bevel, dat, omdat het van Hem komt, volmaakt goed is.

En dan ga je zo 'de vrijheid' van de christin 'vieren'.

Ik moet wel een opmerking tussendoor maken. En wel deze: niet aan de orde komt het punt van, niet getrouwd zijn, niet meer getrouwd zijn, of nog niet getrouwd zijn. Paulus geeft heel kort het bevel, en dan gaat het niet over uitzonderingen. Er kunnen hier, er zijn hier ook ongetrouwde zusters, of zusters die getrouwd geweest zijn.

En het is niet zo, dat die nou eigenlijk vanmorgen kunnen denken: hier koop ik ook bar weinig voor, want het gaat niet over mij.

Nee, juist binnen de gemeente, en dat kan in onderlinge gesprekken, en dat kan bijvoorbeeld op een vereniging, het kan heel goed dat je de getrouwen helpt. Het kan heel goed dat je als ongetrouwde, de getrouwen helpt bij het zoeken van, 'hoe geef je nou invulling aan wat God hier beveelt?'
Op die manier ben je aan elkaar verbonden, ook al is het bevel niet rechtstreeks tot je gericht, maar wel indirect.

En, gecombineerd met dat eerste bevel, klinkt, mannenbroeders, het tweede.

Even terug naar Kolosse.

In Kolosse wisten die mannen heel goed en dat was hun hele denken en hun hele doen: "wij hebben de rechten!"

En dan komen ze in de kerk. En daar horen ze: 'God legt jullie plichten op'.

Echt waar, dit was daar in Kolosse, je zou kunnen zeggen: schokkend of misschien zelfs revolutionair.

Zeker in die gemeente was dat in de verkondiging al aan de orde geweest.

Maar voordat je in je denken helemaal omgeturnd bent, dat is niet een zaak van 1, 2, 3 dagen.

Het is ook niet voor niks dat Paulus, door de Heilige Geest gedreven, dit toch nog een keer moet gaan schrijven.

En er zal maar een persoon daar in Kolosse in die kerk zitten, die daar nog niet zo lang bij is, die z'n oren beginnen te flapperen van, 'wat krijg ik nou?'

De onderlinge verhoudingen die zijn in die tijd totaal anders.

De man heeft werkelijk het absolute gezag over iedereen in zijn huis.

Hij kan met zijn vrouw bijna alles doen wat ie wil.

Zeker, ook in die tijd had je huwelijken die gebaseerd waren op liefde en die doorgingen in liefde.

Maar vaak was het, zoals ik dat net van die filosofen zei: 'dwing je vrouw om te doen wat jij wilt'.

En dan was ook mishandeling, lichamelijk, geestelijk, dat was geen probleem.

Het was je vrouw maar. Nou, dat moet hij zelf weten.

En dan dit.

Mannen, jullie moeten met daden en met woorden laten merken jullie liefde voor haar in het huwelijksverbond.

En dan moet ik er nog iets bij zeggen. Dat had net ook gekund. Maar, de verzen, die hier aan vooraf gaan over ontferming, vriendelijkheid, zachtmoedigheid, geduld, vergeven, die hebben natuurlijk ook alles met dit te maken.

Het is niet een nieuw ding. Iets dat helemaal los staat van de rest.

Nee, dat vorige heeft er ook alles mee te maken.

Hoe heeft, Efeze 5, hoe heeft de Bruidegom de bruid lief?

Door zich voor haar op te offeren.

Dát is wat Christus heeft gedaan.

En dat is wat mannen hebben te doen.
Christus gaf Zijn leven voor Zijn gemeente.
Mannen, en dan hoeven ze misschien niet hun leven te geven, maar hun leven is wel voor hun vrouwen.

Haar liefhebben, zoals dat hier bevolen wordt, dat is: van harte om haar geven.
Dat is: álles voor haar over hebben.
Dat is: haar beschermen.
Dat is: voor haar opkomen.
Dat is: zorgen voor haar.
Dat is: haar beminnen.
Dat is: haar hoogachten.
Dat is: haar waarderen.
Dat is: er helemaal voor haar zijn.
Dat is: aan haar toegewijd zijn.
En u mag van mij nog een hele poos doorgaan.

En merken we nou ook weer, dat dat onderdanig zijn van die vrouw van net, dat het bepaald niet is: je moet je tot slaaf laten maken?
Nee, juist in de Heere, ben je voluit van waarde, zusters.
En daarom dat bevel aan de man: 'heb haar lief!'

Onderdanig zijn, gaat niet vanzelf.
Liefhebben, dat gaat ook niet vanzelf. Dat is veel meer dan, als je de deur uitgaat, een kusje. En bij het terugkomen ook.
En dat is dan nog veel meer, als je zelfs niet eens een kusje geeft, maar alleen maar zwaait.

Nee, het gaat om uw hart.
Liefhebben is een harts-zaak. Dat geldt wat betreft God liefhebben. Maar dat geldt ook in het huwelijk je vrouw liefhebben.
En liefhebben, dat is keihard werken.
Omdat je volstrekt anders moet leren denken.

Kijk, ik denk dat de meesten van u dat van kind af aan wel hebben geleerd.
In Kolosse dus niet. Zij moesten echt helemaal hun denken omkeren.
En wij moeten dat soms ook.

Jongeren, die worden zo makkelijk meegenomen in het denken van nu.
En dan moeten die ook dit horen. Want het denken van nu, dat zegt: 'zolang ik wat aan haar heb, blijf ik bij haar. Zolang ik wat aan haar vind, dat het wel aardig gaat, zolang ik van haar kan genieten ... Maar, zo gauw mij iets in de weg zit. Ja, jammer dan. Zoek het uit. Bekijk het. Ik kap er mee.'

In deze wereld is dit bevel van God van levensbelang.
En helemaal omdat er nog iets bij staat. En, broeders, daar zouden we wel wat onrustig van kunnen worden.
Maar ook gelovige echtgenoten hebben dat Woord van God blijkbaar nodig.
Na dat positieve 'liefhebben', volgt het negatieve: 'wees nooit verbitterd tegen haar'.
Dat verbiedt de Heere God je.

Bitter tegen haar doen. Of bitter tegen haar zijn.
Nee.

Wat is dat?

Dat is: haar negatief behandelen.

Dat is: haar afkammen.

Dat is: slecht met haar omgaan.

Dat is: hoogmoedig op haar neerkijken.

Dat is: weinig of geen rekening met haar houden.

Maar dat doen wij toch nooit?

Wij houden toch van onze vrouwen?

Ja, tot op het moment dat ons wat dwars zit.

't Ging op het werk niet zo lekker. De baas was narrig. En als ik thuis kom, ben ik ook nodig. En wie is er dan aan de beurt ...?

Ik hoor iets, ik lees iets. Daar ben ik boos om.

Wie is aan de beurt ...? Wie krijgt het te merken ...?

Nou ja, dan ga ik wel naar mijn mancave met mijn vrienden. Ik heb ook mijn ontspanning nodig. En dan moet mijn vrouw me niet aan mijn hoofd zeuren.

Wie wordt, het gaat zo makkelijk, wie wordt dan toch, -en dan zitten we hier heel gelovig te zijn-, maar wie wordt dan toch bitter behandeld?

Dat is zij, je geliefde vrouw.

Hoe, hoe leven wij met onze vrouwen??

Ook hier even die opmerking. De regel, getrouwde mannen, niet de uitzondering.

Maar wel bestemd voor álle mannen in de gemeente.

Elkaar opscherpen. Elkaar aansporen. Als het nodig is elkaar vermanen. Elkaar bemoedigen. En elkaar dat voorbeeld van Christus aldoor maar weer voorhouden. Christus, die Zichzelf gaf voor Zijn bruid.

En dan kan het niet anders, dat is bij elk gebod in de Bijbel zo.

Het kan niet anders, broeders en zusters, gebóden moeten uitlopen op gebéden.

Want, zusters, broeders, wie van ons kan doen, wat God ons met zoveel nadruk beveelt?

Broeders en zusters, nee, laat ik het anders zeggen, want Paulus moest ook beginnen met de vrouwen, zusters en broeders, leidt én samen, met uw man, met uw vrouw, én afzonderlijk, een biddend leven.

Waarin we met zoveel regelmaat schuld moeten erkennen. En vergeving moeten vragen. Waarin we mogen blijven smeken om de invloed van God, de Heilige Geest. En dan zo, als nieuwe mensen, verbonden aan de Gezalfde Heere, leven.

Zo, elke dag 'de vrijheid vieren'. Gehoorzaam aan het bevel van God.

AMEN